

Μεγάλη Σαρακοστή: Νηστεία και αυτοπεριορισμός

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Για άλλη μια φορά προβάλλει μπροστά μας η ιερή περίοδος της ΜεγάληςΣαρακοστής. Μακρύ καταναυκτικό χρονικό διάστημα! Ντύνονται στα μαύρα ή στα μοβ άμφια ο Ιερέυς και η Αγία Τράπεζα, όπως έκαναν περίπου στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης, οι μετανιωμένοι Ισραηλίτες. Τα ψαλλόμενα τούτες τις μπόλικες ημέρες, στους Ναούς και στα Μοναστήρια μας, είναι σε ήχους και με λέξεις που αγγίζουν την καρδιά... Σε συγκινούν και σε προβληματίζουν.

Πόσο γρήγορα αλήθεια, κυλάει ο χρόνος! Πριν λίγες ημέρες γιορτάσαμε τηΓέννηση και τη Βάπτιση του Κυρίου και να, σε λίγες εβδομάδες θα μαςαξιώσει ο Θεός να καταναυγούμε προ των Τιμίων Παθών Του και να χαρούμε στο φως και στην είδηση της Ανάστασής Του! Ο χρόνος κυλάει. «Τυλίγεται το κουβάρι μας», όπως πολύ σοφά έλεγε η γιαγιά προσδοκώντας το θάνατο. Τι μας μένει αλήθεια; Όλα είναι ένα όνειρο...

Με αυτή τη σκέψη, χωρίς μελαγχολική διάθεση, γιατί αυτό δεν αρμόζει στο συνειδητό Χριστιανό, θα προσπαθήσουμε και τούτη τη Μεγάλη Σαρακοστή να

περιορίσουμε τα θέλω μας, τα πάθη μας, τη γλώσσα μας, το βλέμμα μας, τα λόγια μας, παράλληλα με τις πασχαλινές και μη νηστίσιμες τροφές. Θα προσπαθήσουμε να... περιοριστούμε κι εμείς στην προσευχή και στην αυτοκριτική, τροχίζοντας το λαθεμένο εαυτό μας, συμμαζεύοντας το σκορπισμένο μας νου, αναλογιζόμενοι τα λάθη και τις πτώσεις μας. Αυτή η νηστεία, αυτός ο διπλός αγώνας τροφών και παθών, είναι μια τακτική θεόσδοτη, ωφέλιμη κι αρεστή στον Τριαδικό Θεό μας.

Και νομίζω πως λίγο ή πολύ όλοι μας αξίζει και πρέπει να συμμορφωθούμε στις υποδείξεις της Εκκλησίας και να στοιχηθούμε σε τούτον τον άλλου είδους αγώνα. Αξίζει γιατί υπερπλεόνασαν τα πάθη, τα λάθη, οι αμαρτίες μας και τα ...κιλά μας. Και πρέπει, γιατί τι λογής Χριστιανοί είμαστε αν δεν υπακούμε στα κελεύσματα της Παράδοσής μας, αν δεν εκκλησιαζόμαστε, αν δε νηστεύουμε, αν δεν προσπαθούμε; Καλό θα είναι, να είμαστε αυτό που δηλώνουμε...

Είχα διαβάσει σ' ένα Γεροντικό, θα το μεταφέρω χωρίς πολλά πολλά σχόλια: Ανέβασαν λέει, κάποτε σε μια Σκήτη φημισμένων μοναχών ένα δαιμονισμένο νέο για να τον θεραπεύσουν με τις προσευχές τους οι άγιοι Γεροντάδες. Εκείνοι, όμως, με πολλή ταπείνωση το απέφευγαν. Ο χρόνος κυλούσε κι ο δυστυχισμένος άνθρωπος βασανιζόταν. Ωσπου κάποιος ασκητής τον λυπήθηκε, τον σταύρωσε με τον ξύλινο σταυρό που είχε στη ζώνη του κι έδιωξε το πονηρό πνεύμα και θεράπευσε τον άνθρωπο! Ακούστηκε, λέει τότε, μια φωνή, η φωνή του διαβόλου: «Αφού με βγάζεις από την κατοικία που είχα ως τώρα, τότε θα μπω μέσα σου». «Έλα», του αποκρίθηκε θαρραλέα ο γεμάτος αγάπη αββάς. Και πράγματι, το δαιμόνιο μπήκε στον άγιο και τον βασάνιζε δώδεκα ολόκληρα χρόνια! Ο Γέροντας με καρτερία υπέμενε τον πόνο και τον πόλεμο, αλλά αντιπολεμούσε κι εκείνος το διάβολο με υπεράνθρωπη νηστεία και ακατάπαυστη προσευχή. Μάλιστα, όλα αυτά τα χρόνια δεν έβαλε στο στόμα του ο ασκητής μαγειρεμένο φαγητό! Νικημένο τέλος, το δαιμόνιο κάποια μέρα φεύγει κι απομακρύνεται από τη Σκήτη. Ο άγιος πρόλαβε και το ρώτησε: «Γιατί φεύγεις; Εγώ πάντως δε σε διώχνω». Κι ο αρχέκακος απάντησε: «Με αφάνισε η νηστεία σου»...

Έχει, αλήθεια, η νηστεία τόση μεγάλη δύναμη; Ναι πράγματι! Θυμάμαι κάτι ανάλογο που είχε πει ο Χριστός στους μαθητές Του, καθώς αναρωτήθηκαν γιατί δεν τα κατάφεραν εκείνοι να θεραπεύσουν ένα δαιμονισμένο παιδί, αφού ο πατέρας του είχε πίστη κι οι ίδιοι προσπάθησαν να το επιτύχουν επικαλούμενοι το όνομά Του, όσο Εκείνος βρισκόταν στο όρος της Μεταμορφώσεως. Είχε πει: «Τούτο το γένος των δαιμόνων δεν το νικάει κανείς, παρά με προσευχή και νηστεία» (Ματθ. 17, 21).

π. Αθανασίου Γιουσμα

Το κακό μέσα κι έξω μας, πλήθυνε... Αν θέλουμε ας προσπαθήσουμε να το νικήσουμε, να το περιορίσουμε. Η Μεγάλη Σαρακοστή μάς παρέχει και το ένα και το άλλο που είπε ο Χριστός, και την προσευχή και τη νηστεία... Όποιος θέλει αποφασίζει και ξεκινά.

Πηγή: isagiastriados.com